Enderrock | Dolo Beltrán | Actualitzat el 22/12/2018 a les 13:00

Escenaris concorreguts

Article d'opinió de Dolo Beltrán sobre la suposada crisi dels quaranta

Si alguna cosa meravellosa té fer anys és que de cop deixa de ser important la quantitat, aquest número que et situa en algun punt de la història o d'una generació, o d'un tarannà? per donar pas al que realment importa: "la qualitat".

No em canso mai de dir que quan vaig fer els 40 anys no m'ho vaig prendre gaire bé. I no entenc massa el perquè, o sí, o no vull entendre'l... Perquè al cap i a la fi dels 39 als 40 només hi ha un dia de diferència o filant prim unes mil·lèsimes de segon... De cop i volta te'n vas a dormir amb 39 i, pim pam!, et despertes amb 40 anys. I a mi no sé què em va passar, però vaig sentir com un pes, com una *atabalamenta* desconeguda que, ves per on, em va fer molta mandra...

I és que no sé si és per aquesta forma que té el número quatre, no sé com dir-ho... forma com de cadira, de butaca no gaire còmoda. Em refereixo al quatre escrit a boli, eh? El de tota la vida i no el de l'ordinador. Oi que sí, que té forma de cadira? Doncs sí! Si visualitzes el número quatre, o el dibuixes, o l'escrius a una llibreta, és l'unic número que et convida a seure. Però us asseguro que això només és la forma, perquè a la pràctica és l'època de la meva vida en què menys temps estic asseguda, encara que si no ho penges a les xarxes socials, això ni es nota. Però això seria un altre tema, llarg, i no tinc temps. Perquè no puc parar... Sempre estic tramant coses per poder pagar el lloguer, i també per la vena artística, clar. No puc parar i tampoc vull. Així que ara, amb perdó, m'importa una merda la quantitat, i el que celebro quan faig anys és la qualitat.

Aquest any han fet anys, a part de mi i de tots els mortals, dos esdeveniments musicals de casa nostra als quals tinc una especial estima, perquè d'alguna manera la meva quantitat d'anys em situa en molts moments de la seva trajectòria. I també de la meva. Doncs sí, el Mercat de Música Viva de Vic i el festival Altaveu de Sant Boi de Llobregat han complert 30 anys. Moltes felicitats! Quasi ho celebraven alhora, cadascú en la seva línia, clar, però tots dos amb un denominador comú: la música.

Vaig tenir la sort de participar i presentar la gala de celebració dels 30 anys de l'Altaveu. Perquè soc d'allà, de Sant Boi, i tota la banda de músics muntada per a l'ocasió i dirigida pel guitarrista **David Soler** també eren del meu poble. Des de bon començament ja em va agradar el concepte de titular l'espectacle d'aniversari de la trentena edició Alça la veu, per reivindicar la veu i fer-nos sentir en una època en què expressar-se lliurement cada cop sembla més difícil, incòmode i il·legal.

A vegades els músics ens passem hores i hores enganxats al nostre instrument. A vegades ens passem molt de temps sense tocar amb músics que no siguin de la nostra banda. A vegades passa tant entre bolo i bolo, o se'm fa llarg a mi, no ho sé. Així que quan em conviden a escenaris concorreguts d'artistes no puc dir que no per la curiositat de conèixer i per les ganes de tornar a veure. A l'espectacle Alça la veu, doncs, vaig conèixer en persona la nova fornada, **Núria Graham**, **Maria Arnal i Marcel Bagés**, **Paula Valls**, **Maria Martí**..., però també em vaig retrobar amb gent com **Quimi Portet**, **Roger Mas**, **Enric Montefusco** i **Judit Neddermann**.

Ens vam mesclar a l'escenari, tocant cançons d'un altre, ballant-les, barrejant generacions... I de cop ningú tenia edat, tampoc l'Altaveu. I em va agradar ser-hi.